

**LANDSTINGETS
OMBUDSMANDS
BERETNING
FOR 2007**

3.6. Ikke pligt til partshøring, manglende oplysning til klager om sagens behandling, manglende besvarelse af henvendelser fra klager (j.nr. 11.10.68.01/070-07)

På baggrund af en klage fra A vedrørende inddragelse af en bevilling til hyrevognskørsel udtalte jeg i brev af 4. december 2007 til K kommune vedrørende partshøringsspørgsmålet:

"K's tilladelse [...] til A gjaldt kun for bilen med indregistreringsnummer [...] og et nærmere angivet stelnummer. I tilladelsen var bl.a. anført, at bevillingen omgående skulle afleveres til kommunekontoret, hvis bilen fik tildelt nyt registreringsnummer.

En bil, som er lovligt i brug, er til enhver tid entydigt identificeret på to forskellige måder:

Den ene identifikator er stelnummeret. Dette er som udgangspunkt uforanderligt, men er ikke umiddelbart synligt.

Den anden identifikator er indregistreringsnummeret. Dette kan ændres, men er til gengæld umiddelbart synligt.

Jeg har derfor ingen bemærkninger til, at K har ladet tilladelsen være begrænset til en bil med specifikt stelnummer og indregistreringsnummer.

Det følger af landstingslov nr. 8 af 13. juni 1994 om sagsbehandling i den offentlige forvaltning med senere ændringer § 19, stk. 1, 1. pkt., at hvis en part i en sag ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, jf. § 19, stk. 1, 2. pkt.

Efter § 19, stk. 2, nr. 1, gælder pligten til partshøring efter stk. 1 dog ikke, hvis det efter oplysningernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag.

Jeg finder, at K som udgangspunkt har været omfattet af bestemmelsen om partshøring i § 19, stk. 1, da A ikke kan antages at have været vidende om, at kommunen havde kontaktet politiet og fået oplysninger om hende, og da oplysningerne var til ugunst for hende og lå til grund for afgørelsen om inddragelse af tilladelsen.

3. Generelle bemærkninger vedrørende forvaltningsretlige spørgsmål

Imidlertid er det min opfattelse, at siden A [...] afmeldte indregistreringsnummeret [...], har tilladelsen ikke haft virkning for den omhandlede bil, idet tilladelsen udtrykkeligt alene gjaldt bilen med dette registreringsnummer.

Denne mangel har ikke kunnet berigtiges, eftersom det gamle indregistreringsnummer ikke kan kræves tilbage. Uanset en eventuel udtalelse til sagen fra A og sagens øvrige omstændigheder ville virkningen af, at tilladelsen ikke blev inddraget, således have været, at tilladelsen havde vedrørt en bil med tilhørende stelnummer og indregistreringsnummer, som ikke eksisterede.

Jeg finder allerede af den grund, at undtagelsen i § 19, stk. 2, nr. 1, til partshøringsspligten har fundet anvendelse, og at K således ikke har været forpligtet til at partshøre A over oplysningerne i sagen, forinden kommunen traf afgørelse.

Jeg bemærker hertil, at jeg betragter kommunens inddragelse af tilladelsen som en formel præcisering af det forhold, at tilladelsen ikke havde virkning for andre biler end den med registreringsnummer [...].

Jeg finder derfor ikke grundlag for at kritisere, at K inddrog tilladelsen uden at partshøre A forinden.

Under alle omstændigheder finder jeg dog, at det havde været rigtigst, om kommunen havde oplyst A om, at kommunen behandlede en sag vedrørende hendes tilladelse.

Jeg har herved lagt vægt på, at der gælder et grundlæggende forvaltningsretligt krav om, at en borger inddrages i en sagsbehandling, hvori borgeren er part, medmindre særlige omstændigheder taler herimod. Dette princip har sin baggrund i det tungtvejende hensyn til, at borgeren har mulighed for at følge med i sin egen sag og kan tage skridt til at varetage sine interesser.

Princippet er bl.a. forudsat i landstingsloven om sagsbehandling i den offentlige forvaltning § 21, hvorefter en part kan forlange at afgive en udtalelse, forinden der træffes afgørelse. Udnyttelse af denne ret, som lægger sig til den konkrete sagsbehandling, forudsætter, at den pågældende overhovedet har kendskab til, at sagen er under behandling.

Det kan også have væsentlig betydning for den pågældende at modtage information om sagen ud over i forbindelse med den konkrete sagsbehandling. Dette gælder blandt andet i en sag som den foreliggende, hvor borgeren på baggrund af faktiske omstændigheder ikke kan påvirke afgørelsen, idet borgeren i så fald kan have behov for at iværksætte tiltag i en bredere sammenhæng for

at imødegå den forventede afgørelse i den konkrete sag, eksempelvis ved at søge om ny tilladelse."

Om K kommunes manglende besvarelse af henvendelser fra A udtalte jeg:

"I forlængelse af det nævnte krav om, at en myndighed oplyser en borger herom, hvis der behandles en sag vedrørende den pågældende, gælder der et grundlæggende krav om, at forvaltningsmyndigheder behandler sager på en måde, der er så hurtig, effektiv og samtidig så hensynsfuld og af så høj faglig kvalitet som muligt. Heri ligger bl.a. et krav om, at en myndighed skal besvare en borgers henvendelser, således at borgeren kan følge med i sin sag og har mulighed for at varetage sine interesser. Kravet er bl.a. omtalt flere steder i hjemmestyrets lovkontors vejledning af december 1994 til landstingsloven om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, kapitel 12.

Endvidere fremgår det af vejledningens pkt. 207, at rykkere fra den, der er part i sagen, som er rimeligt begrundede i sagsbehandlingstiden, i almindelighed bør besvares med det samme. Besvarelsen bør indeholde oplysning om, hvorpå sagen beror, og så vidt muligt oplysning om, hvornår myndigheden regner med, at afgørelsen kan foreligge.

Kravene om besvarelse af henvendelser og rykkere gælder, uanset om myndigheden måtte finde, at borgeren ikke kan få medhold, ligesom dette forhold ikke fritager myndigheden for pligten til at iagttage sagsbehandlingsreglerne, herunder pligten til at træffe en afgørelse over for borgeren i en klagesag.

Det er min opfattelse, at K's undladelse af at reagere over for A i anledning af såvel hendes klage som hendes rykker ikke har været i overensstemmelse med disse krav, særligt når henses til, at undladelsen har løbet over en periode på næsten et år. Jeg finder dette meget kritisabelt."